

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/308/2018
Identifikačné číslo spisu:	1216201287
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1216201287.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. M., bývajúceho v N., zastúpeného JUDr. Jánom Havlátom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Rudnayovo nám. č. 1, proti žalovanej Bratislavská vodárenská spoločnosť, a.s., s o sídlom v Bratislave, Prešovská č. 48, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Roštár - Slovák, s.r.o., s o sídlom v Bratislave, Révová č. 7, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy a o návrhu žalovanej, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 52 Cpr 1/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. apríla 2018 sp. zn. 2 CoPr 15/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 10. mája 2017 č. k. 52 Cpr 1/2016-207 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovanej ako zamestnávateľa, dané žalobcovi ako zamestnancovi dňa 2.12.2015 je neplatné a pracovný pomer medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovanou ako zamestnávateľom trvá. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 56.118,16 € brutto, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.934,83 € brutto: od 10.1.2016 až do zaplatenia, od 10.2.2016 až do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.934,83 € brutto: od 10.03.2016 až do zaplatenia, od 10.4.2016 až do zaplatenia, od 10.5.2016 až do zaplatenia, od 10.6.2016 až do zaplatenia, od 10.7.2016 až do zaplatenia, od 10.8.2016 až do zaplatenia, od 10.9.2016 až do zaplatenia, od 10.10.2016 až do zaplatenia, od 10.11.2016 až do zaplatenia, od 10.12.2016 až do zaplatenia, od 10.1.2017 až do zaplatenia spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.967,42 €: od 10.2.2017 až do zaplatenia, od 10.3.2017 až do zaplatenia, od 10.4.2017 až do zaplatenia, od 10.5.2017 až do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol. Mal za to, že dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru neboli zo strany žalovanej dostatočne určité a takisto ani porušenie pracovnej disciplíny nebolo žalovanou dostatočne preukázané, preto rozhodol tak, ako je vyššie uvedené. Ďalej súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov

konania v rozsahu 100 %. Návrh žalovanej, ktorým žiadala určiť, že od žalovanej nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnávala, súd prvej inštancie zamietol. O trovách súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť súdny poplatok za žalobu vo výške 3.566 € Slovenskej republiky na účet Slovenskej pošty, a.s., vedený v Poštovej banke, a.s. do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 18. apríla 2018 sp. zn. 2 CoPr 15/2017 odvolaním žalovanej napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP). Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 CSP a keďže žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí nestotožnil s tvrdením súdu prvej inštancie, že dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru neboli dostatočne určité, avšak aj podľa odvolacieho súdu nebolo v konaní preukázané hrubé porušenie pracovnej disciplíny a preto rozhodol tak, ako je vyššie uvedené.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“), prípustnosť a dôvodnosť ktorého odôvodnila s poukazom na § 420 písm. f/ CSP. Mala za to, že súde nižších inštancií sa v konaní vôbec nevysporiadali s rozporom medzi tvrdeniami žalobcu a svedeckými výpoveďami svedkov. Odvolací súd ako aj súd prvej inštancie porušili podľa jej tvrdenia zásadu rovnosti strán vyjadrenú v článku 6 CSP a zároveň aj v článku 46 Ústavy Slovenskej republiky tým, že sa nevysporiadali s jej tvrdeniami. V zmysle uvedeného žiadala zmeniť rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobu žalobcu zamietne.

4. Žalobca žiadala dovolanie ako neprípustné odmietnuť v zmysle § 447 písm. c/ CSP, alternatívne zamietnuť v zmysle § 448 CSP a priznať mu náhradu trov konania v celom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V danom prípade dovolateľka prípustnosť dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Dovolateľka poukázala na skutočnosť, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie porušili podľa jej tvrdenia zásadu rovnosti strán vyjadrenú v článku 6 CSP a zároveň aj v článku 46 Ústavy Slovenskej republiky tým, že sa nevysporiadali v ich rozhodnutiach s jej tvrdeniami. Dovolací súd túto námietku podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) posúdil ako námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

10. V súvislosti s námietkou dovolateľky o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

11. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

12. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie a jeho postup bol v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP. Z rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé úvahy odvolacieho súdu, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o tom, že žaloba je v časti dôvodná. Odvolací súd sa zrozumiteľne a dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami žalovanej. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, v o vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky. Žalovaná tak neopodstatnene namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

13. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

14. Dovolaťka ďalej vyvodzovala procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f/ CSP z toho, že v konaní sa súdy vôbec nevysporiadali s rozporom medzi tvrdeniami žalobcu a svedeckými výpoveďami svedkov, čím je zrejmé, že namietala hodnotenie dôkazov súdmi nižších inštancií.

15. S poukazom na námietku dovolateľky týkajúcu sa hodnotenia dôkazov, dovolací súd má za to, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia výsledkov dokazovania. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

16. Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie podané z dôvodu procesnej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP nie je procesne prípustné, a preto ho odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.